

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/66/2020
Identifikačné číslo spisu:	8716202429
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8716202429.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Nám. Biely kríž 3, P. O. Box 39, 830 03 Bratislava 33, proti žalovanému: KÚPELE NOVÝ SMOKOVEC, a.s., so sídlom Nový Smokovec 32, 062 01 Vysoké Tatry, IČO: 31 714 471, právne zastúpený PETKOV & Co s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie sumy 8.730,- Eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 10C/81/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 9. januára 2020, sp. zn. 13Co/84/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 9. januára 2020, sp. zn. 13Co/84/2019 a rozsudok Okresného súdu Poprad č. k. 10C/81/2016-302 zo dňa 11.02.2019 vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.730 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 14.3.2016 do zaplatenia a rozhodol o náhrade trov konania z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Poprad v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 11.02.2019 č. k. 10C/81/2016-302, návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP zamietol (I. výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.730 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 14.3.2016 do zaplatenia (II. výrok) a súčasne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca, ktorý má postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej len „autorský zákon“), nakoľko mu bolo dňa 11. mája 2010 udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, k dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a k dielam úžitkového umenia), sa žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia predmetnej sumy spolu s úrokom z omeškania, z ktorého dôvodu vykonáva kolektívnu správu

na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania - retransmisie - prostredníctvom technických zariadení (použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo v iných priestoroch ubytovacích zariadení, alebo v iných prevádzkach ako sú reštaurácie, kaviarne, bary a pod.). Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia Hotel Palace a Hotel Palce Grand na adrese Nový Smokovec č. 32, Výšoké Tatry, (ďalej aj „ubytovacie zariadenie“) v roku 2015 používal celkovo 117 zvukovoobrazových zariadení a 98 zvukových zariadení v izbách ubytovacieho Hotela Poprad predmety ochrany spravované žalobcom prostredníctvom technických zariadení v izbách predmetného ubytovacieho zariadenia. Žalobca na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva, uzatvára s prevádzkovateľmi takýchto ubytovacích zariadení hromadné licenčné zmluvy, v ktorých základom pre určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu. V roku 2015 bol žalovaný žalobcom upozornený na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnene a vyzval ho k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy na zvyšok roka 2015, k čomu však nedošlo.

1.2. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobca v dostatočnom rozsahu preukázal aktívnu legitimáciu, keďže nesporne preukázal, že má oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv a predložil súdu zoznam autorov, ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií zo zahraničia. Naviac v zmysle ust. § 84 ods. 1 Autorského zákona dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, spočíva na žalovanom, a pokiaľ žalovaný nepreukáže opak, je ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy.

1.3. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku súd zamietol z dôvodu, že protimonopolný úrad SR oznámil, že sa vecou nezaobrá, preto prerušenie konania do rozhodnutia tohto úradu, by bolo nehospodárne. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku súd zamietol z dôvodu, že nedospel k záveru o nesúlade ustanovení Autorského zákona a Ústavy Slovenskej republiky. A návrh žalovaného na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku súd zamietol z dôvodu, že nezistil pre takýto postup podmienky.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 9. januára 2020, sp. zn. 13Co/84/2019, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8730 € s 5,5 % úrokom z omeškania ročne od 14.3.2016 do zaplatenia, potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie skonštatoval, že aktívna legitimácia žalobcu vyplýva priamo z filozofie úpravy autorskoprávnej ochrany, ktorej výrazom bol zákon č. 618/2003 Z. z. Odvolací súd vyjadril súhlas s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy práv na použitie diel ním zastúpených autorov, a to na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR vydaného dňa 11.5.2010 pod č. MK-663/2010-70/6165, pričom vykonával kolektívnu správu práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá okrem iného prevádzkuje ubytovacie zariadenie Hotel Amália v Novej Lesnej (zrejme chyba, nakoľko toto ubytovacie zariadenie nie je predmetom žaloby, poznámka dovolacieho súdu), v ktorom poskytuje ubytovacie služby. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, keď zamietol návrhy na dokazovanie, ktoré navrhol žalovaný z dôvodu, že predloženie zmlúv s tisíckami autorov vrátane zahraničných vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom televíznych staníc v spornom období je nemožné, a práve z toho dôvodu vysporiadanie vzťahu medzi autormi a používateľmi diel bol vytvorený inštitút kolektívnej správy žalovaný totiž nevyužil možnosť danú mu ustanovením § 84 ods. 1 autorského zákona preukázať, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv. Odvolací súd akcentoval na skutočnosť, že povinnosť preukazovať ktorých konkrétnych autorov zastupuje orgán kolektívnej správy podľa aplikovanej právnej úpravy nemá. Odvolací súd s poukazom na rozsudok Súdného dvora EÚ C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku a rozsudok zo dňa 07.12.2006 vo veci Societat General de Autores y

Editores De Espana (SGAE) c/a Raffael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 skonštatoval, že v roku 2015 medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy, a to ani napriek jednaniam, ktoré v mene žalovaného viedlo Združenie hotelov a reštaurácií SR. Žalovaný je prevádzkovateľom hotelových zariadení, pričom podľa údajov zverejnených žalovaným sa v týchto objektoch nachádzajú izby vybavené okrem iného televíznymi prijímačmi. V súvislosti s námietkou žalovaného, že nemôže platiť poplatky rôznym subjektom, pričom ani nevedno za čo tieto poplatky platí, a že môže tieto poplatky platiť za to isté aj rôznym subjektom, skonštatoval je neopodstatnenie, pretože každý nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastúpený viacerými organizáciami kolektívnej správy. Odvolací súd poukázal na Autorský zákon, ktorý v ust. § 56 ods. 1 písm. g) určil výšku bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Súd prvej inštancie vychádzal z odmeny podľa Sadzobníka žalobcu na platení ktorej sa dohodol v licenčných zmluvách so značným počtom subjektov, čo ju robí obvyklou.

3. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), pričom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. e/ a f/ C. s. p.

3.1. Prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. e/ C. s. p. dovolateľ dôvodil tým, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd neprerušili konanie a neobrátili sa na ESD s prejudiciálnou otázkou, hoci takúto povinnosť mali, čím odňali žalovanému právo na správne obsadený súd.

3.2. Žalovaný počas celého konania namietal žalobcov spôsob interpretácie ust. § 84 ods. 1 autorského zákona ako v rozpore s právom Európskej únie. Vo vzťahu k uvedenému namietal, že predmetné ustanovenie na prejednávajúcu vec aplikovať nemožno, nakoľko sa nevzťahuje na prípady vydania bezdôvodného obohatenia v oblastiach dobrovoľnej kolektívnej správy, pričom súd prvej inštancie ani súd odvolací, sa o argumentoch nachádzajúcich sa v stanovisku v odôvodnení svojich rozsudkov nezmienili a nevysvetlili ich možnú nesprávnosť.

3.3. Dovolateľ vytkol krajskému /i okresnému) súdu, že sa v rozsudku nezaoberal argumentáciou vyplývajúcou z dovolateľom predloženého rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-301/15 zo dňa 16. novembra 2016 „Soulier a Doke proti Premier ministre. Bez právneho významu videl dovolateľ záver krajského súdu, že vec „C-301/05 sa skutkovo týkala iného spôsobu verejného prenosu a iného druhu diel“, podstatné podľa žalovaného je, že ESD už zjavne riešil po právnej stránke rovnakú otázku vo vzťahu k obdobnej právnej úprave iného členského štátu, už aj v rozhodnutí 238/81 CILFIT potvrdil, že určitá otázka týkajúca sa výkladu práva EÚ sa považuje za zodpovednú, ak je po právnej stránke vecne identická s otázkou už predtým zodpovedanou, aj keď môže ísť po skutkovej stránke o odlišné prípady.

3.4. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. založil dovolateľ na tvrdení, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa taktiež riadne a presvedčivo nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalovaného, predostretou v konaní a nevykonali žalovaným navrhnuté dokazovanie predložením knihy hostí, licenčných zmlúv, pričom tieto dôkazy boli spôsobilé vniesť do konania skutočnosti podstatné pre meritum veci.

3.5. Dovolateľ namietal, že nebola preukázaná aktívna legitimácia žalobcu, tak ako ju predpokladá § 56 ods. 1 autorského zákona v spojení s § 451 a nasl. OZ, teda že došlo k neoprávnenému použitiu práve tých diel, ku ktorým má na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonávať práva nositeľov práv audiovizuálnych diel. Súd v základnom konaní sa opomenuli vysporiadať s jeho argumentáciou, že kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany verejným prenosom akýmkoľvek technickými prostriedkami spadá do kategórie „dobrovoľnej kolektívnej správy práv“ (ust. § 78 Autorského zákona) a žalobca môže nositeľa autorských práv zastupovať výlučne na základe dohody medzi nositeľom práva a organizáciou kolektívnej správy a v dohodnutom rozsahu, teda aby bola preukázaná aktívna vecná legitimácia žalobcu, ako nepriameho zákonného zástupcu v spore, musel by tento preukázať, že subjekt reálne zastupuje. Zároveň žalovaný tvrdil, že mandát organizácii kolektívnej správy práv vzniká až vtedy, keď má táto uzatvorenú dohodu s oprávneným nositeľom práva, dôjde k neoprávnenému použitiu diela, pričom správu práv k tomuto dielu oprávnený nositeľ práva na základe písomného oznámenia zveril príslušnej organizácii kolektívnej správy na spravovanie (ust. § 78 ods. 2 Autorského zákona). Žalovaný ďalej zastával názor, že menný zoznam údajných majetkových práv nepreukazuje, že nositeľmi skutočne sú a práve k tým dielam, ktoré boli v žalovanom období vysielané.

3.6. Dovolateľ od počiatku namietal, že žalobca nepreukázal existenciu verejného prenosu v jeho

ubytovacím zariadením. Poukázal na rozsudok ESD vo veci C-306/05, z ktorého vyplýva že verejným prenosom je poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia. Je teda podstatné, či je žalovaný poskytuje ubytovacie služby vo všetkých izbách alebo nie. Namietal, že žalobca si uplatnil bezdôvodné obohatenie, ktoré zodpovedá obsadenosti vo všetkých izbách zariadenia žalovaného počas celého žalovaného obdobia, avšak žiadne dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti nepredložil. Napriek tomu, že tieto námietky vznášal počas celého konania pred súdmi, žiaden z nich sa s nimi nevysporiadal. Dovolateľ tiež namietal, že žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny, ktoré si kreoval sám žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu (rozsudok ESD zo dňa 14.09.2017 vo veci C-177/16) a je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný na základe všetkých vyššie uvedených skutočností navrhol dovolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného žiadal dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť v zmysle ust. § 448 C. s. p. a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že od začiatku konania opiera svoju aktívnu vecnú legitímáciu najmä o 1./ oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č. k. MK-663/2010-70/6165 z 11. mája 2010 udeleným žalobcovi v súlade s ust. § 80 autorského zákona a 2./ zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv, pričom vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv sú aj súčasťou spisu. Žalovaným uvádzanú interpretáciu ust. § 84 autorského zákona považuje žalobca za zjavne nesprávnu, účelovú a pre konanie a posúdenie nároku vo veci samej bezvýznamnú, a teda v konaní nebolo potrebné predkladať ESD prejudiciálnu otázku, práve naopak, takýto postup by bol v rozpore s princípmi civilného procesu a práva Európskej Únie. Rovnako požiadavka žalovaného na predloženie zoznamov tisícov nositeľov práv, zmlúv a zoznamov predmetov ochrany je podľa žalobcu v rozpore s princípom kolektívnej správy a v priamom rozpore s úmyslom zákonodarcu v ust. § 84 autorského zákona.

5. Dovolateľ v podaní zo dňa 23.9.2022 nazvanom ako vyjadrenie oznámil, že Protimonopolný úrad SR dňa 23.2.2022 vydal rozhodnutie, ktorým uložil žalobcovi pokutu za zneužívanie dominantného postavenia a rozhodnutie pripojil.

6. Žalobca v reakcii na toto podanie uviedol, že zotrváva na svojich vyjadreniach a poukázal na viaceré súdne rozhodnutia v obdobných veciach.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné zrušiť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e/ C. s. p.

8. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. e/ C. s. p. z dôvodu, že súd prvej inštancie ako i odvolací súd sa neobrátili s prejudiciálnou otázkou na ESD a bez jeho rozhodnutia sa odchýlili od predchádzajúceho rozhodnutia ESD, ktoré riešilo právne rovnakú otázku, hoc na inom skutkovom základe a odňali tak žalovanému právo na zákonného (európskeho) sudcu, resp. vo veci nerozhodoval správne obsadený súd.

8.1. Dovolateľ vyvodzoval vadu nesprávne obsadeného súdu z toho, že súdy nižšej inštancie neprerušili konanie a nepodali prejudiciálnu otázku na ESD, hoci takú povinnosť mali. Dovolací súd vo viacerých rozhodnutiach (8Cdo/206/2018, 4Obdo/45/2019, 2Obdo/109/2020) uviedol, že vnútroštátny súd nie je povinný položiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru EÚ vždy, ak to strany navrhnu alebo keď sa takáto otázka v spore vyskytne, ale len vtedy, ak dôjde k presvedčeniu, že pre jeho rozhodnutie vo veci je potrebný výklad práva EÚ, ktorý je sporný, prípadne, že je potrebné posúdiť (negatívne) platnosť právnych aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr EÚ. ESD teda nerieši otázky, ktorých

výklad je natoľko zrejмый, že o ňom nemôže existovať rozumná pochybnosť a súd je spôsobilý ju posúdiť sám, keď má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, bez potreby predloženia Súdnemu dvoru EÚ ako prejudiciálnej otázky. Na rozhodnutie v danej veci súdy nižšej inštancie nemali pochybnosti, že rozhodnutie vo veci má podklad v predpisoch vnútroštátneho práva, aplikáciu ktorých vyvodili zo skutkových okolností danej veci a svoje skutkové a z nich vyplývajúce právne závery odôvodnili v dôvodoch svojich rozhodnutí. Preto vada konania podľa § 420 písm. e/ CSP nie je prítomná.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

9. Podľa dovolateľa sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd riadne a presvedčivo nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalovaného, predostretou v konaní a nevykonali žalovaným navrhnuté dôkazy, spôsobilé vniesť do konania skutočnosti podstatné pre meritum veci.

9.1. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

10. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca bol vecne aktívne legitimovaný v konaní, pretože preukázal, že má na základe oprávnenia postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 Autorského zákona a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv a má uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy. Výslovil, že žalobca v dostatočnom rozsahu preukázal aktívnu legitimáciu, keďže predložil súdu zoznam autorov, ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií zo zahraničia, pričom v zmysle ust. § 84 ods. 1 Autorského zákona dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, spočíva na žalovanom. Táto argumentácia v dôvodoch rozhodnutí oboch súdov nižšieho stupňa je bližšie rozvinutá a podľa dovolacieho súdu je dostatočná a preskúmateľná. To napokon skonštatoval dovolací súd aj vo vyššie uvedených rozhodnutiach.

11. Žalovaný však namietal aj to, že žalobca nepreukázal obsadenosť hostami vo všetkých izbách zariadenia žalovaného počas celého žalovaného obdobia ani žiadne dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti nepredložil. Napriek tomu, že tieto námietky vznášal počas celého konania pred súdmi, žiaden z nich sa s nimi vôbec nevysporiadal ani žalovaným navrhnuté dokazovanie predložením knihy hostí nevykonával.

12. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nevyporiadal s touto argumentáciou žalovaného, a to napriek tomu, že ju uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakoval v odvolaní, pričom si vyžadovala špecifickú odpoveď. Predmetom konania je nárok, ktorý mal vzniknúť za účinnosti zákona č. 618/2003 Z. z. v znení zákona č. 289/2013 Z. z., ktorý upravoval výšku bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie s obdobnými zmluvnými podmienkami v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Napriek tomu, že v zásade išlo o sankciu za porušenie autorského zákona, bolo potrebné aj v tomto prípade sa vysporiadať s námietkou, ktorá spochybňuje výšku uplatneného nároku. Dovolateľ namietal, že nebola preukázaná plná obsadenosť jeho ubytovacích zariadení. Na preukázanie tejto námietky navrhol vykonať dôkaz knihou hostí. Odvolací súd ani súd prvej inštancie nevykonali navrhnutý dôkaz ani neuviedli dôvod jeho nevykonania, nevysvetlili prečo pre stanovenie rozsahu bezdôvodného obohatenia cez aplikáciu § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona nie je významný rozsah obsadenosti ubytovacieho zariadenia, v rozhodnutí absentuje zdôvodnenie preukázania ceny obvyklej za získanie licencie tak ako bola žalobcom uplatnená, pričom podľa cenníkov žalobcu aj v rozhodnom období poskytoval zľavy za sezónnosť, resp. licenčná odmena bola pomerne upravená (čl. 7 pv.).

13. Keďže odvolací súd ako aj súd prvej inštancie neskúmali vec z právne významných hľadísk, porušili základné právo žalovaného na spravodlivý súdny proces, čím došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

14. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolací súd konštatuje, že dovolateľ opodstatnene namietal porušenie jeho procesných práv v takej miere, že postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť.

15. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

16. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zruší (§ 449 ods. 1 CSP), pričom zruší aj čiastočne rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP), nakoľko nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. O nároku na náhradu trov pôvodného konania a trov dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.